

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1697/2015
16.03.2016. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у ванпарничном предмету предлагача Б.Р. из С.П., чији је пуномоћник С.С., адвокат из В.П., против противника предлагача Д.Р. из С.П., чији је пуномоћник Р.Т., адвокат из С.П., ради одређивања закупца стана, одлучујући о ревизији предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Смедереву Гж 302/14 од 03.12.2014. године, у седници одржаној 16.03.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија предлагача изјављена против решења Вишег суда у Смедереву Гж 302/14 од 03.12.2014. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Смедереву, судска јединица II у Смедеревској Паланци, Р1 254/10 од 01.11.2011. године, ставом првим изреке, одређено је да предлагач Б.Р. из С.П. наставља са коришћењем у својству закупца на неодређено време двособног стана у С.П., у улици стан број ..., ознака стана ..., укупне површине ... м2, који се састоји од две собе, кухиње, купатила и предсобља, што је противник предлагача дужан да трпи. Ставом другим изреке, обавезан је противник предлагача да предлагачу накнади трошкове поступка од 139.340,00 динара.

Решењем Вишег суда у Смедереву Гж 302/14 од 03.12.2014. године, преиначено је првостепено решење, па је одбијен предлог предлагача којим је тражила да се одреди да она настави са коришћењем двособног стана у С.П., који се налази у улици ... бр..., стан број ..., ознака стана ..., укупне површине ... м2, који се састоји од две собе, кухиње, купатила и предсобља, а у својству закупца на неодређено време. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, предлагач је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр.

72/11 и 55/14), а који закон се примењује на основу члана 506. став 2. истог Закона, па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се ревизија може изјавити применом члана 407. став 1. ЗПП.

Према чињеничном стању на коме је заснивана побијана одлука, странке у овом поступку закључиле су брак 29.08.1992. године, а у браку је рођено једно дете – малолетни Д.Р., рођен ... године. Од закључења брака, странке су живеље у кући – помоћном објекту власништво родитеља предлагача. Заједница живота странака престала је 10.03.2002. године, када је противник предлагача напустио брачну заједницу и иселио се из куће у којој су до тада живеље заједно и преселио се у кућу својих родитеља. Промену места пребивалишта у надлежном СУП-у извршио је 21.08.2002. године. Противник предлагача је поднео предлог за развод брака 18.09.2002. године, а брак странака разведен је пресудом од 08.09.2004. године, којом је малолетно дете странака поверено предлагачу – мајци, а отац је обавезан да доприноси издржавању детета у висини од 22 % од свог личног дохотка који остварује у фирми Г. Ф. АД у С. П..

У поступку је утврђено да је Правилником о решавању стамбених потреба радника ДД Г.х.к., од 22.03.1993. године одређено да се на нивоу корпорације издвајају и формирају посебна средства ради решавања стамбених питања радника који су најпотребнији друштву за успешно пословање, а на предлог директора. Управни одбор друштва одређује раднике из своје средине који испуњавају услове за добијање стана, односно кредита, као најпотребнији радници друштву за успешно пословање, те се имена ових радника, са знаком квалификација и послова које обављају, достављају стамбеној комисији компаније ради формирања јединствене листе (члан 46, 48. и 50. Правилника). Радник који је уврштен у ову јединствену листу, задржава право и на редовну расподелу станова, односно кредита (члан 49. Правилника).

У конкретном случају противник предлагача је од стране Управног одбора Г.х.к. проглашен кадром и по том основу је, за 2001. и 2002. годину, био на листи за доделу двособних станова за кадрове и то у закуп на неодређено време, а одлуком Управног одбора од 07.02.2003. године додељен му је на коришћење у закуп на неодређено време стан који је предмет спора у овом поступку. У решењу се наводи да ће предметни стан користити са супругом и дететом, а уговор о закупу стана, противник предлагача је закључио 22.07.2003. године, када се и уселио у стан. После два месеца у стан се уселила и његова тада ванбрачна супруга Ј.М. са својом ћерком М.. У уговору о закупу стана (од 22.07.2003. године), наведено је да ће купац стан користити са члановима породичног домаћинства и то супругом Ј.М., сином Д.Р. и пасторком М.М.. Међу странкама није спорно да се предлагач и заједнички син странака, Д.Р., никада нису уселили у предметни стан, нити су га на било који други начин фактички користили.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је побијано одлуком примењено материјално право када је одбијен захтев предлагача да суд донесе

решење којим ће се одредити да, после развода брака, предлагач настави са коришћењем предметног стана, у својству закупца на неодређено време.

Наиме, одредбом члана 36. став 1. Закона о становању ("Службени гласник РС" бр. 50/92...101/2005), прописано је да чланови породичног домаћинства закупца друштвеног стана имају право да трајно користе тај стан под условима из овог закона. Међутим, одредбом члана 35. став 4. истог Закона, у случају развода брака, разведени супружници се споразумевају о томе ко ће наставити са коришћењем стана у својству закупца, а ако споразум не постигну, на предлог једног од супружника, надлежни суд ће у ванпарничном поступку донети решење о одређивању супружника који наставља са коришћењем стана у својству закупца, водећи рачуна о стамбеним потребама разведених супружника и њихове деце, о томе ко је купац стана, материјалном и здравственом стању супружника и другом. Применом наведених законских одредаба, право закупа на стану стиче се моментом законитог усељења у стан, што подразумева кумулативно испуњење два услова и то постојање пуноважног правног основа за стицање тог права и усељење у стан.

У конкретном случају утврђено је да су странке живе у помоћном објекту-кући у власништву родитеља предлагача до 10.03.2002. године, када је престала њихова брачна заједница, односно фактичка заједница живота странака, а да је противник предлагача проглашен кадром у Г.х.к. и предметни стан му је додељен по посебном режиму по коме се станови додељују радницима који су проглашени најпотребнијим друштву за успешно пословање (кадру). Доношење одлуке о додели стана од 10.02.2003. године, донете од стране Управног одбора Г.х.к. и закључење уговора о закупу стана на неодређено време, од 22.07.2003. године, уследило је након престанка заједнице живота странака, а предлагач и заједнички син странака никада се нису уселили у наведени стан. При том и у уговору о закупу стана, као чланови породичног домаћинства противника предлагача унети су супруга Ј.М., њена ћерка – пасторка противника предлагача-М.М. и син странака Д.Р., иако се он никада у стан није уселио.

Имајући у виду да у складу са одредбом члана 35. став 4. Закона о становању суд у ванпарничном поступку доноси решење ко од супружника наставља са коришћењем у својству закупца стана, што значи да је за одлуку суда неопходно утврдити да су оба супружника пре развода брака користила стан, а да је у конкретном случају утврђено да предлагач никада није имала то својство, јер се у предметни стан никада није ни уселила, то је правилном применом материјалног права њен предлог одбијен као неоснован.

Супротно наводима ревизије, противнику предлагача предметни стан није додељен по општем режиму за редовну расподелу станова, у ком случају се ред првенства утврђује на основу стамбене ситуације радника, њиховог радног доприноса и радног стажа, здравственог стања и инвалидности, броја чланова породичног домаћинства и услова рада, већ му је додељен по посебном режиму предвиђеном Правилником о решавању стамбених потреба радника Г.х.к. ,као једном од радника који су најпотребнији друштву за успешно пословање, а на основу претходно донете одлуке којом је противник предлагача проглашен кадром и стављен на посебну – јединствену листу за доделу стана по овом основу. То значи да приликом доношења одлуке о додели стана противнику предлагача,

број чланова породичног домаћинства као мерило које се примењује код редовне расподеле станова, није био од утицаја за доношење позитивне одлуке о додели.

Неосновано се ревизијом предлагач позива и на одредбе Конвенције о праву детета, с обзиром да се у овом ванпарничном поступку не одлучује о праву детета, већ о праву предлагача, а уколико је интерес детета странака на било који начин угрожен становањем у кући у којој живи са мајком – предлагачем, то може бити од утицаја само на евентуалну одлуку о измени одлуке о поверавању детета.

Наводе у ревизији којима се оспорава утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, јер се ревизија из тих разлога не може изјавити (члан 407. став 2. ЗПП).

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. у вези члана 420. став 6, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**